

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **I. M.**, zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2024, č. j. 11 A 30/2024-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. Dne 22. 3. 2024 požádala o poskytnutí dočasné ochrany v České republice. Žalovaný označil její žádost téhož dne za nepřijatelnou

z důvodu, že už jí dočasnou ochranu poskytl jiný členský stát EU – Itálie, a to s odvoláním na postup vyplývající z § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále též „Lex Ukrajina”).

[2] Proti tomuto postupu žalovaného podala žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Městský soud žalobě v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a výrokem I. rozhodl tak, že uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Výrokem II. pak žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před vrácením její žádosti o dočasnou ochranu, výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[3] Z napadeného rozsudku plyne, že žalobkyně opustila území Ukrajiny dne 26. 2. 2022 a v souvislosti s nepřehlednou situací požádala o pobytový status v Polsku, kde v ten den získala dlouhodobé vízum s platností do 26. 8. 2022, avšak v Polsku nikdy nepobývala. Následně ji byla udělena dočasná ochrana v Itálii (od 4. 4. 2022 do 22. 2. 2023). Žalobkyně však chtěla pobývat v České republice, proto ji pracovníci žalovaného měli doporučit, aby oficiálně zrušila své pobytové oprávnění v Itálii a následně požádala o poskytnutí dočasné ochrany, či dlouhodobého víza za účelem strpení. Žalobkyně tedy zrušila pobytové oprávnění a požádala o vízum na strpení, které jí však nebylo uděleno, a proto vycestovala zpět na Ukrajinu. Dne 6. 2. 2024, s ohledem na vývoj situace v zemi původu, opět vycestovala a požádala o udělení dočasné ochrany v České republice.

[4] Městský soud konstatoval, že mezi účastníky není sporu o přípustnosti žaloby, a to bez ohledu na to, zda je dovozena z čl. 47 odst. 1 Listiny základních práv EU, či z čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Městský soud dále odkázal na svou předchozí judikaturu i rozhodnutí jiných krajských soudů ve skutkově obdobných věcech, z nichž plyne, že Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, neboť stanoví další důvody nepřijatelnosti žádosti nad rámec směrnice o dočasné ochraně. Tato směrnice stanoví minimální standardy, které členské státy nesmí snižovat. Výčet důvodů vyloučení z ochrany dle čl. 28 směrnice je taxativní a nezahrnuje situaci, kdy žadatel požádal o ochranu v jiném členském státě. Udělení dočasné ochrany v Itálii tak nemohlo být důvodem pro nepřijetí žádosti v ČR. Městský soud proto odmítl názor žalovaného, že otázka souběžných žádostí je věcí vnitrostátní úpravy. Jakkoli by občan Ukrajiny měl mít v jeden moment udělenou dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě, neznamená to, že by se nemohl přemístit do jiného členského státu a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout. Městský soud se dále vymezil proti závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46. Uvedl, že směrnice o dočasné ochraně nebrání opakovanému podání žádosti v jiném členském státě, pouze vylučuje současné čerpání ochrany ve více státech. Žadatel má právo zvolit si stát, v němž ochranu využije. K námitce zneužití práva městský soud uvedl, že ačkoliv tento institut není výslovně upraven ve směrnici ani v Lex Ukrajina, může být aplikován i v oblasti dočasné ochrany, avšak pouze ve výjimečných případech a na základě individuálního posouzení.

pokračování

Žalovaný by tedy mohl zamítnout žádost o dočasnou ochranu kvůli zneužití práva teprve po provedení správního řízení, v němž by ji věcně přezkoumal. V dané věci zneužití práva nebylo důvodem pro vrácení žádosti, a argumentace žalovaného je proto irelevantní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu o rozporu vnitrostátní právní úpravy (Lex Ukrajina) se směrnicí o dočasné ochraně a uvedl konkrétní argumenty na podporu tohoto svého názoru. Vyjádřil se též k otázce zneužití práva. Stěžovatel dále namítl, že městský soud nemohl konstatovat rozpor českého vnitrostátního práva s unijní úpravou, aniž by řízení přerušil a vyčkal na výsledek řízení o předběžné otázce u Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“). Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, předložil tento soud SDEU předběžnou otázku týkající se práva na soudní ochranu proti neudělení povolení k pobytu osobám požívajícím dočasně ochrany a dále předběžná otázka týkající se nepřijatelnosti žádosti o povolení k pobytu osoby za účelem poskytnutí dočasně ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě, či mu v něm již bylo uděleno.

[6] Poté, co SDEU rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, ve věci C-753/23, *Krasiliva*, o těchto předběžných otázkách rozhodl, zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu vyjádření, v němž zdůraznil, že závěry SDEU nelze vztáhnout na případ žalobkyně. Rozsudek vycházel výlučně ze skutkových okolností věci, v níž byly předběžné otázky předloženy, avšak okolnosti případu žalobkyně jsou odlišné. Žalobkyni bylo na rozdíl od citovaného případu povolení k pobytu za účelem dočasně ochrany již vydáno jiným členským státem. Soudní dvůr sice v rozsudku výslovně neuvedl, jak má členský stát postupovat, získal-li žadatel povolení k pobytu v jiném členském státě, podle stěžovatele však lze z rozsudku dovodit, že v takovém případě má být další žádost o povolení k pobytu z titulu dočasně ochrany vyhodnocena negativně. Směrnice nezakotvuje právo volného pohybu držitelů oprávnění k pobytu za účelem dočasně ochrany, respektive jejich právo na přesun do jiného členského státu. S výjimkami ve směrnici popsány neukládá ani členským státům povinnost respektovat sekundární přemístění se držitelů povolení k pobytu za účelem dočasně ochrany a vydávat jim povolení k pobytu za účelem dočasně ochrany na svém území.

[7] Žalobkyně navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Má za to, že ač by ze samotného znění směrnice o dočasné ochraně bylo možné dovodit, že osoby požívající dočasně ochrany nemají obecně právo na druhotný pohyb, vyžadovalo by to, aby mezi členskými státy neexistovala dohoda o tom, že nebudou aplikovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Pokud se ale členské státy výslovně dohodly, že nebudou čl. 11 směrnice o dočasné ochraně aplikovat, neměly úmysl bránit ukrajinským občanům ve volném pohybu po EU a případně změnit stát, ve kterém budou požívat práv plynoucích z dočasně ochrany. Tento postoj zastávala v řízení před SDEU rovněž Komise. Skutečnost, že lze čerpat práva plynoucí z dočasně ochrany pouze v jednom členském státě, přitom tento závěr nezpochybňuje; důsledkem je pouze nutnost ukončit platnost uděleného pobytového oprávnění v prvním členském státě. Stejně tak fakt, že SDEU vyhodnotil čl. 11 směrnice

o dočasné ochraně ve věci *Krasiliva* jako irelevantní, neznamená, že vyloučení uplatňování tohoto článku nemá význam pro sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany.

[8] Stěžovatel v dalším doplnění kasační stížnosti upozornil na přijetí prováděcího rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany zavedené jejím rozhodnutím č. 2022/382 do března 2027. Na základě jednomyslné podpory vyjádřené na jednání Coreperu dne 11. 6. 2025 a následně potvrzené Radou ministrů vnitra dne 13. 6. 2025, došlo k přijetí změn v úvodních ustanoveních (recitálech), které se týkají mimo jiné i druhotných pohybů. Nově přijaté recitály výslovně uvádějí, že žádosti o dočasnou ochranu podané osobou, která již požívá této ochrany v jiném členském státě, mají být zamítnuty. Stěžovatel zdůrazňuje, že pojem „zamítnout“ má autonomní unijní význam, zahrnující (dle čl. 3 odst. 8 nařízení 2024/134) veškeré formy negativního posouzení. Odkazuje rovněž na bod 30 odůvodnění rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva*, který potvrzuje, že členské státy nejsou povinny poskytovat asistenci při zrušení dočasné ochrany v jiném státě. S ohledem na to, že text uvedeného návrhu (č. 9933/25) dosud není veřejně dostupný, stěžovatel jej pro přehlednost cituje a přikládá v anglickém i českém znění. Má za to, že Rada ve svém aktuálním prováděcím rozhodnutí, kterým prodloužila platnost dočasné ochrany poskytované občanům Ukrajiny, jasně deklarovala, že druhotné pohyby držitelů povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně nejsou žádoucí. Členské státy by proto měly žádosti těchto osob zamítnat bez dalšího, nikoli jim dočasnou ochranu udělovat, vyzývat je k jejímu vzdání se, nebo jinak asistovat při jejím ukončení v jiném státě. Rada rovněž upřesnila výklad dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Tato dohoda nebrání členskému státu odmítnout žádost osoby, která již v minulosti dočasnou ochranu měla, ale aktuálně ji nedrží. Taková osoba má možnost požádat o obnovení ochrany ve státě, kde jí byla původně udělena. Jinými slovy, jak v případě, kdy je cizinec držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, tak i v případě, kdy jí již nedisponuje, může být jeho žádost o udělení dočasné ochrany odmítnuta. Není přitom rozhodné, jakým způsobem vnitrostátní právní úprava takové odmítnutí provede – zda meritorním rozhodnutím, či odmítnutím posouzení žádosti jako celku. Z unijní úpravy totiž nevyplývá požadavek na konkrétní formu individuálního právního aktu, kterým má být žádost zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] K jádru samotného sporu, tedy k otázce souladu vnitrostátní právní úpravy s unijní úpravou, Nejvyšší správní soud předesílá, že se totožnými otázkami, jako jsou nastoleny v nyní posuzovaném případě, zabýval opakovaně. Věnoval se jim zejména v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, kde podrobně reagoval na argumentaci účastníků řízení, která byla v případě žalovaného prakticky totožná jako obsah nynější kasační stížnosti.

[12] Na závěry rozsudku ve věci č. j. 1 Azs 174/2024-42 Nejvyšší správní soud navázal v řadě dalších případů, které se týkají právně a skutkově obdobné situace; tedy situace, kdy žadatel požádá o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, ta je mu udělena, žadatel pak požádá o její udělení v České republice, ale žádost je shledána jako nepřijatelná (viz například rozsudky ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 21/2025-31, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 70/2024-37, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 227/2024-31, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 1 Azs 167/2024-48, ze dne 9. 4. 2025, č. j. 9 Azs 21/2025-16, ze dne 5. 6. 2025, č. j. 6 Azs 21/2024-49, či ze dne 6. 6. 2025, č. j. 3 Azs 225/2024-32). Nejvyšší správní soud dodává, že se taktéž zabýval kasační stížností stěžovatele v řízení vedeném pod sp. zn. 3 Azs 244/2024, v němž vystupovala v procesním postavení žalobkyně nezletilá dcera současné žalobkyně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 3 Azs 244/2024-54. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů, které jsou napříč jeho senáty jednotné, odchýlit. Nyní proto pro stručnost na rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 zcela odkazuje a níže pouze shrnuje podstatné závěry, které se s ohledem na totožnost kasační argumentace stěžovatele plně uplatní i v tomto případě.

[13] Nejvyšší správní soud konstatoval, že v rozsudku *Krasiliva* SDEU jednoznačně potvrdil právo osoby požívající dočasné ochrany na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu. Proto přehodnotil své závěry vyslovené dříve v rozsudku č. j. 2 Azs 178/2022-46, a uzavřel, že výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany právo na účinný prostředek nápravy nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat.

[14] Dále je třeba upozornit, že podle rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 udělení „*dočasné ochrany*“ ve smyslu Lex Ukrajina ve skutečnosti znamená *poskytnutí dílčích práv* osobám požívajícím dočasné ochrany podle Rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana. Jinými slovy, členské státy udělují pouze *oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí*, nerozhodují o *udělení*, respektive *přiznání dočasné ochrany jako takové*. Členské státy tak mají pouze omezenou možnost odeprít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v EU požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Role členských států je omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezených v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů, umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany.

[15] V rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda z práva EU plyne osobám požívajícím dočasné ochrany právo určovat (a to i opakovaně), v jakém členském státě jim budou poskytována práva plynoucí z dočasné ochrany. Dospěl přitom k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v EU přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu, který si zvolí. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina právu EU odporuje (k bližšímu odůvodnění viz odst. 35 až 70 odkazovaného rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42).

[16] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň. Podle odst. [78] odůvodnění rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 může při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany dojít k několika situacím, které je vhodné uvést s ohledem na další postup žalovaného v této věci i v dalších obdobných věcech:

1. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána, *aniž osoba předtím požádala o pobytové oprávnění v jiném členském státě*. Pokud tato osoba bude spadat pod čl. 2 rozhodnutí Rady 2022/382, bude namíste dočasnou ochranu poskytnout a za tím účelem vydat povolení k pobytu.
2. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána *poté, co osoba podala žádost v jiném členském státě*, avšak pobytové oprávnění v něm *ještě neobdržela*. V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) *Lex Ukrajina* pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.
3. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána *poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě*, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně *již nedisponuje* (například bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* pro jeho neslučitelnost s právem EU a žádost bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.
4. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána *poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě* a toto oprávnění *je stále platné a trvá*. Ani v takovém případě nelze postupovat dle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Bude-li žadatel na své žádosti trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, respektive pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.
 - a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.

- b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému *Temporary Protection Platform* (TPP).
- c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.

[17] S ohledem na uvedené nemohou samotné sekundární přemístění žadatele a jeho žádost o dočasnou ochranu představovat zneužití práva. Nelze však vyloučit, že se žadatel v individuálním případě takového zneužití práva dopustí. To ovšem musí být následně zdůvodněno a prokázáno správním orgánem (kromě již opakovaně zmiňovaného rozsudku tohoto soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42, viz též rozsudek ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20).

[18] Lze tak uzavřít, že závěr městského soudu o neslučitelnosti české právní úpravy nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s právem EU ob stojí. Městskému soudu lze proto též přisvědčit, že stěžovatel vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti protiprávně zasáhl do práv žalobkyně. Stěžovatel je tak v souladu s výrokem II. napadeného rozsudku povinen obnovit stav před přijetím žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany. Přitom bude postupovat způsobem, který Nejvyšší správní soud nastínil v odst. [15] tohoto rozsudku.

[19] Konečně, k námitce stěžovatele, podle níž měl městský soud řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí SDEU ve věci *Krasiliva*, Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud byl dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. *oprávněn*, nikoli *povinen* takto postupovat, přičemž v napadeném rozsudku řádně zdůvodnil, proč tak neučinil.

[20] Pokud jde o doplnění kasační stížnosti, v němž stěžovatel odkázal na návrh nového prováděcího rozhodnutí Rady, kterým má být prodloužena platnost dočasné ochrany, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek č. j. 3 Azs 244/2024-54, kde uvedl: „*Jedná se o legislativní návrh, který se nachází ve fázi projednávání, a nelze mu přiznat zpětnou účinnost ani jej aplikovat retroaktivně. Právní účinky takového aktu mohou nastat až po jeho formálním přijetí a zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie. Stěžovatel byl při posuzování žádosti žalobkyně povinen řídit se právní úpravou účinnou v době posuzování žádosti žalobkyně, a to nejen z hlediska vnitrostátního práva, ale rovněž s přihlédnutím k výkladu unijního práva, jak jej poskytl SDEU v rozsudku ve věci Krasiliva, a jak byl dále rozvinut v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že skutečnost, že žadatel již požíval nebo v minulosti požíval dočasnou ochranu v jiném členském státě, sama o sobě nezakládá důvod pro odmítnutí žádosti jako nepřijatelné. Taková žádost musí být posouzena věcně, přičemž případné zamítnutí musí být založeno na individuálním posouzení konkrétních okolností případu.*“ Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, ta však náhradu nákladů řízení nepožadovala (ani žádné náklady nedoložila) a nebyla zastoupena advokátem. Náhrada nákladů řízení proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. srpna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu